

Joonas Tolvanen

SÄTURIMUNKIN
PERINTÖ

Joonas Tolvanen

Soturimunkin perintö

SAGA Egmont

Soturimunkin perintö

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2025 Joonas Tolvanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727256344

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen K

一步一个脚印

Jokaisesta askeleesta jää jalanjälki.

KIINALAINEN SANANLASKU

Esipuhe

Olen harjoitellut kiinalaisia kamppailutaitoja yli viisitoista vuotta. Treenimatkeni ovat vienneet minua ympäri maailmaa ja olen tutustunut niiden aikana persoonallisiin ihmisiin. Suurimman osan matkoistani olen tehnyt Kiinaan. Olen tällä hetkellä Wang-kung-fu-perheen sisäpiirin oppilas, ja kiinalainen nimeni on 李御龙 Lǐ Yù Lóng (suomeksi keisarillinen lohikäärme). Kyseinen arvonimi vastaa monista muista itsepuolustuslajeista tuttua mustaa vyötä.

Tähän kirjaan olen koonnut Kiinan-vuosiltani mieleenpainuvia tapahtumia, jotka naurattavat, itkettävät, liikuttavat tai hävettävät. Kirjassa kuvatut asiat ovat tapahtuneet enemmän tai vähemmän siten kuin olen tähän kirjaan kirjoittanut. Joitakin tapahtumia, henkilöiden nimiä ja tapahtumapaikkoja olen joutunut muuttamaan henkilöiden yksityisyyden suojelemiseksi. Muutin lisäksi hieman joidenkin tarinoiden ajallista järjestystä, jotta saisin kirjasta mahdollisimman ehyen kokonaisuuden.

Kun esikoiskirjani Soturimunkin oppipoika keskittyi pääasiassa nuoruusvuosiini kiinalaisissa kung-fu-kouluissa, näissä

tarinoissa olen jo aikuinen. Tarinat sijoittuvat pääasiassa Shaolin-temppelin viereiseen kylään, jossa vierailen edelleen usein tree-naamassa nykyisen kung-fu-mestarini luona. Loput tarinoista sijoittuvat Saksaan, Japaniin ja Suomeen, joissa olen joutunut käyttämään hyväkseni Shaolin-munkeilta oppimiani ikiaikaisia elämänperiaatteita.

Joonas Tolvanen

李御龙

Lǐ Yù Lóng

lääketieteen lisensiaatti

1. OSA

Menneisyyden kutsu

Kukaan ei kertonut minulle lapsuudessani, että myös ystävät voivat särkeä sydämeni. Kun viimein opin tuon tärkeän oppitunnin elämästä, oli jo liian myöhäistä. Menneeseen ei ollut enää paluuta, ja aika jatkoi hidasta kulkuaan eteenpäin. En olisi tuolloin halunnut asioiden päättyvän, mutta asiat eivät aina etene haluamallamme tavalla. Aika on kuin hiekka, joka valuu sormiemme välistä huomaamatta. Jos saisin nyt valita uudelleen, olisin vastannut tuona syyskuisena aamuna vanhan kung-fu-mestarini puhe- luun. Tiedän, että jos olisin vastannut hänen yhteydenottoonsa, tuo mies olisi edelleen elossa. Nyt hän pysyy kuolleen, enkä voi muuttaa tekemiäni valintoja.

Kun kuulin opettajani kuolemasta, opin viimein, että jokaisella tekemällämme valinnalla on hinta. Tuon valinnan hinnan maksoin ystäväni hengellä. Tapahtumaan johtaneet päätökset ovat asioita, joita tulen luultavasti katumaan kaikista eniten elämäni aikana. Minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin oppia elämään tekojeni kanssa. Helppoa se ei tule olemaan, mutta eihän

kukaan ole sanonut elämän olevan helppoa. Sitä pitää elää päivä kerrallaan, ja hiljalleen elämämme arvet alkavat haalistua. Voi toki olla, että kaikista suurimmat virheemme tekevät sieluamme haavoja, jotka eivät arpeudu koskaan. Haluan uskoa ensimmäiseen vaihtoehtoon, koska jälkimmäinen ajatus kuulostaa liian lohduttomalta, eikä elämä ole mitään ilman lohtua.

Ennen kuin puhumme lisää kuolemasta, anteeksiannosta ja lohdusta, haluan kertoa hieman itsestäni. Olen 33-vuotias suomalainen mies, joka on harrastanut pitkään kiinalaisia kamppailulajeja. Vietin parhaat nuoruuteni vuodet kiinalaisissa sisäoppilaitoksissa harjoitellen Shaolin kung-futa. Kyseessä on kamppailulaji, jota harjoitellaan liikesarjojen avulla. Nuorempana pidin lajin henkisestä puolesta, mutta myöhemmin minua on kiinnostanut pääasiassa sen sisältämät itsepuolustustekniikat. Olen treenannut kamppailutaitoja Shaolin-munkkien kanssa, kierrellyt Kiinasta löytyviä kung-fu-kouluja ja kuluttanut aikaani erilaisissa kamppailulajitapahtumissa. Treenireissuillani olen oppinut vihaamaan. Olen oppinut rakastamaan. Olen oppinut antamaan anteeksi. Ensimmäisten reissujeni jälkeen kyllästyin sisäoppilaitosten ainaiseen väkivaltaan, minkä vuoksi lopetin kung-fu-kouluissa kiertelyn ja keskityin Shaolin kung-fun opettelemiseen yksityisopettajan alaisuudessa Kiinan maaseudulla. Sillä tiellä olen edelleen.

Jotta sain muuta ajateltavaa Suomessa ollessani, luin itseni treenireissujeni välillä lääkäriksi. Vaikka teen nykyisin pääsääntöisesti lääkärin töitä, käyn siitä huolimatta edelleen lähes vuosittain tervehtimässä nykyistä kung-fu-mestariani, *Shifua*, pienessä Shaolin-temppelin viereisessä kylässä Henanin maakunnassa. Harjoittelemme kuutena päivänä viikossa Shaolin-munkkien ikaikaisia kamppailutaitoja hänen yksityiskoulussaan, juomme

teetä, laulamme karaokea, katselemme elokuvia, keskustelemme elämästä ja kiertelemme lähialueiden nähtävyyksiä. Viihdyn hänen luonaan kuin omassa kotonani, ja tunnen olevani sinne aina tervetullut.

Ensimmäinen kung-fu-kouluni oli tyystin erilainen. Se oli valtava sisäoppilaitos, jossa oli tuhansia kiinalaisia oppilaita. Koulussa ei ollut lämmintä vettä, opetus oli spartalaista, ruoka oli huonoa ja oppilaita opetettiin pelolla, kovalla kurilla ja väkivalloilla. Näistä asioista huolimatta pidin entistä kung-fu-mestariani, Gangia, ystävänäni. Välimme katkesivat, kun en suostunut opettajani pyynnöstä lyömään nuorempaa kung-fu-oppilasta kepillä selkään. Lähdin koulusta ovet paukkuen jättäen rakkaat ystäväni taakseni. Olin varma, etten palaisi koskaan takaisin. Olin väärässä. Kohtalolla oli nimittäin omat suunnitelmansa elämäni suhteen. Vaikka minä olin siihen valmis, menneisyyteni ei halunnut vielä päästää minusta irti. Haluan aloittaa tarinani tuosta päivästä.

Päivä, joka muutti kohtaloni, alkoi samalla tavalla kuin mikä tahansa muukin päiväni Kiinassa. Harjoittelimme Shifun kanssa kamppailutekniikoita läheisen kukkulan laella. Aurinko paistoi vuoren takaa valaisten treenipaikkamme. Opettajaani auringonhäikäisy ei haitannut, mutta minua kirkkaus vaivasi suunnattomasti. Olen luonnostani motorisesti hieman kömpelö, joten turhaudun ajoittain vaikeisiin itsepuolustustekniikoihin, jos ne eivät ala heti sujua. Kiroilin suomeksi auringonvaloa ja menin lepäämään läheisen puun varjoon. Shifu huomasi leipiintymiseni, lohdutti minua parilla ystävällisellä sanalla ja antoi minulle luvan lopettaa harjoittelun siltä päivältä. Vaikka olin pettynyt harjoittelun päättymiseen, olin siihen salaa tyytyväinen. Ihmisluonne

on loppujen lopuksi mukavuudenhaluinen, ja tuollaiset pienet vapauden hetket maistuvat ajoittain makeammilta kuin mikään muu tässä maailmassa.

Harjoittelun jälkeen lähdimme Shifun kanssa hakemaan ruokaa läheisestä ravintolasta, koska opettajani vaimo oli sairaana eikä tämä voinut tehdä ruokaa meille. Ravintolasta saamamme nuudeliannokset olivat aivan liian tulisia makuuni, mutta söin annokseni valittamatta asiasta sanaakaan. Annokset syötyämme keskustelimme tulevista harjoituspäivistä. Miellyttävä keskustelumme keskeytyi, kun opettajani puhelin alkoi soida. Yritin salakuunnella puhelinkeskustelun sisältöä, mutta olemattoman kielitaitoni vuoksi en tunnistanut kuin pari yksittäistä sanaa. En saanut lainkaan kiinni keskustelun punaisesta langasta, vaikka kuinka yritin. Tuollaisina hetkinä kadun sitä tosiasiaa, etten ollut opiskellut mandariinikiinaa ahkerammin. Tunnistin ainoastaan puhelun toisessa päässä olevan äänen, joka kuului Shifun siskolle.

– Siskosiko soitti? kysyin ystävältäni hänen lopetettuaan puhelunsa.

– Kyllä, se oli hän. Mistä tiesit?

– Tunnistin hänen äänensä.

– Aikamoista. Ethän ole tavannut hänet kuin pari kertaa. Edellisestä kerrastakin on muutama vuosi aikaa. Kuinka ihmeessä voit muistaa hänen äänensä näin pitkän ajan jälkeen? opettajani kysyi yllättyneenä.

– En tiedä. Tuollaiset asiat vain jäävät herkästi mieleeni. Joku saattaa muistaa eri maiden pääkaupunkeja, toinen saattaa muistaa koirarotujen nimiä. Minä muistan tapamieni henkilöiden kasvot ja äänet. En koskaan unohda tapaamiani ihmisiä.

- Opin sinusta aina uutta.
- Et ole oppinut vielä puoliakaan, kerroin. – Mitä siskollasi oli asiaa?
- Hän soitti kertoakseen, että hänen autonsa on hajonnut. Hän ei halua mennä kotiin taksilla, koska he säästävät miehensä kanssa rahaa uuteen asuntoon. Hän pyysi kyytiä kotiinsa, Shifu kertoi.
- Aijaa. Missä hän on töissä?
- Hän on erään kung-fu-koulun sihteeri Dengfengissä. Lupasin hakea hänet tunnin päästä. Haluatko lähteä mukaan ajelulle?
- Totta kai, vastasin, koska en koskaan ole kieltäytynyt ajelusta Dengfengin mutkaisilla teillä. Olen aina tykännyt automatkoista, koska pidän vaihtuvista maisemista. Niitä katsellessani rentoudun nopeasti enkä murehdi lainkaan tulevaisuudesta.

Tuossa vaiheessa en vielä tiennyt, että opettajani sisko työskenteli samassa kung-fu-koulussa, josta lähdin väkivallan vuoksi kymmenen vuotta aiemmin. Se tieto olisi suojellut minua monelta tulevalta sydänsurulta.

Minkä taakseen jättää, sen edestään löytää

Dengfeng on pieni 630 000 asukkaan kaupunki noin sata kilometriä Zhengzhousta länteen. Kaupungin laidalla sijaitsee buddhalainen Shaolin-temppeli, taolainen Zhongyue-temppeli ja kungfutselainen Songyang Shuyuan -luostari ja 1500 metriä korkea Song-vuori, joka on yksi Kiinan kansantaruston pyhimmistä vuorista. Näiden lukuisten eri uskontojen pyhien paikkojen johdosta kaupunkia pidetään yhtenä tärkeimmistä Kiinan hengellisen elämän keskuksista ja kaupungissa käy vuosittain miljoonia turisteja ja pyhiinvaeltajia.

Ajoimme Dengfengin eteläpuolelle Shifun uudenkarhealla Hondalla. Katselin ikkunasta alati vaihtuvia rakennuksia. Aiempi turhaantumiseni oli hävinnyt mielestäni. Olin rentoutunut. Kuvittelin, ettei mikään voisi mennä pieleen. Matkan aikana toivoin hiljaa mielessäni, että näkisin edes vilaukselta koulun oppilaiden kung-fu-treeniä, koska muiden harjoittelua seuraamalla olen saanut aiemmin hyviä ideoita liikkumiseen. Shaolin kung-fussa pie-

net oivallukset siitä, kuinka keho liikkuu ja käyttäytyy soveltavassa kamppailutilanteessa, on suuressa roolissa kamppailutaidon syvässä omaksumisessa. Kehonkäytön ja itsepuolustustaitojen oppiminen on täynnä yritystä ja erehdystä. Jälkimmäinen on minulle liiankin tuttua. En kuitenkaan ole siitä harmissani, koska sitä varten minä harjoittelen. Mitään taitoa ei voi oppia kunnolla, jos siihen ei viitsi perehtyä kunnolla.

Heräsin ajatuksistani, kun ohittamamme rakennukset alkoivat näyttää etäisesti tutuilta. En vietä paljoa aikaa Dengfengin eteläpuolella, joten en saanut heti mieleen, mistä tunsin rakennukset. Jatkaessamme matkaamme eteenpäin, muistot menneisyydestä iskivät minuun kuin salama kirkkaalta taivaalta. Tajusin kiertäneeni noita samoja rakennuksia nuorena miehenä hyvien ystäväni kanssa. Vaikka olin asiasta varma, en halunnut myöntää itselleni, että olimme lähellä entistä sisäoppilaitostani. Paniikki ja ahdistus valtasivat nopeasti mieleni. Ei kai me nyt siihen kouluun olla menossa, ajattelin tuskastuneena. Olin tilanteesta sen verran kiusaantunut, etten saanut sanaakaan suustani ennen kuin olimme jo ajaneet vanhan kung-fu-kouluni pääportista sisään. Siinä vaiheessa oli jo liian myöhäistä kääntyä takaisin. Minun oli kohdattava menneisyyteni silmästä silmään.

Shifu pysäköi autonsa koulun päärakennuksen edessä olevalle suurelle parkkipaikalle. Yritän jäädä odottamaan häntä auton sisään, etten kohtaisi ihmisiä menneisyydestäni, mutta opettajani kehotti minua nousemaan autosta. Nöyrryin hänen pyyntöönsä. Minua jännitti sen verran paljon, että jouduin ottamaan tukea auton konepellistä pysyäkseen pystyssä. Shifu kysyi, olenko kunnossa nähtyään vitivalkoiset kasvoni. Valehtelin voivani hyvin, minkä jälkeen jatkoimme matkaa koulun toimistorakennusta

kohti. En tiedä, miksi valehtelin. Jos olisin kertonut ystävälleni to-
tuuden, asiat olisivat menneet varmasti toisella tavalla.

Kävelymatkalla toimistorakennuksen suuntaan päylin
kiusaantuneena ympärilleni. Toivoin kaikista eniten, ettei kukaan
vanhoista tutuistani näkisi minua siellä. Olin täysin varma, ettei
minulle oltu vielä annettu anteeksi vuosia sitten tekemiäni asioita.
Järjestin koulun edessä kohtauksen, kun minun piti lyödä toista
kung-fu-oppilasta kepillä selkään. Hajotin saamani kepin paljaa-
seen hiekkakenttään, minkä jälkeen lähdin pakkaamaan tavaroi-
tani ja poistuin koulusta katsomatta lainkaan taakseni.

– Käyn hakemassa siskoni. Odota sinä tuon pagodin alla,
Shifu sanoi ja osoitti kädellään parin kymmenen metrin
päässä olevaa punaista huvimajaa.

– Ok. Meneekö sinulla kauan?

– Ei varmaan. Korkeintaan varttitunti, hän sanoi ja
käänsi minulle selkänsä.

Nielaisin jännittyneenä. Kurkussani oli palantunne, joka kasvoi
hetki hetkeltä. Opettajani lähdettyä paikalta kiiruhdin nopein as-
kelin pagodin suuntaan, koska tunsin itseni turvattomaksi ava-
ralla parkkipaikalla.

Huvimaja sijaitsi toimistorakennuksen viereen ripustettujen
nyrkkeilysäkkien ja kahvakuulien vieressä. Ajattelin pagodin ole-
van hyvä suojapaikka, jossa voin kuluttaa aikaani opettajani ja
hänen siskonsa tuloon asti, joten rentouduin hieman rakennuk-
sen viileässä varjossa. Olisihan se ollut äärimmäisen epätodennä-
köistä, että olisin kohdannut tuttuja ihmisiä tuona lyhyenä odot-
teluajana. Elämä saattaa kuitenkin joskus yllättää.

Kymmenen minuuttia kului nopeasti. Kulutin aikaa muistele-

Kiehtovia tarinoita suomalaisen kungfu-lääkärin elämästä Kiinassa.

Suomalainen lääkäri Joonas Tolvanen on harjoitellut Shaolin kungfuta Kiinassa lukiolaisesta lähtien. Nyt hän on jälleen matkustanut Kiinaan, mutta palavin intohimo lajia kohtaan uhkaa jo hiipua.

Tällä kertaa arki kungfu-mestari Shifun kanssa menee kuitenkin täysin uusiksi, kun mestarin oppiin saapuu uusi tulokas, saksalainen Samuel. Samuelin into saa Joonaksenkin syttymään taas harjoittelusta. Yhteiselo ei kuitenkaan jatku ongelmitta. Nopeasti syventynyt ystävyys on vaarassa karketa kokonaan – tai aiheuttaa molemmille pysyviä vammoja.

Soturimunkin perintö kuvaa Tolvasen värikkäitä kokemuksia Kiinan-matkoilla ja muualla maailmalla. Kungfu-harjoittelun lisäksi hän joutuu kaksintaisteluun ninjan kanssa, unissakävelee alasti päivystyssairaalan käytävillä ja oppii arvokkaita elämänohjeita entiseltä gangsterilta.

Joonas Tolvanen (s. 1989) on joensuulainen lääkäri, Shaolin kungfu-opettaja sekä kirjailija. Hänen esikoisteoksensa *Soturimunkin oppipoika* (2017) kuvasi nuoren Tolvasen vauhdikkaita vaiheita kiinalaisissa kungfu-kouluissa.